
KAPITOLA 9

Na celém světě nemá nikdo jiný tak snadno vyslovitelné jméno.

„Jim Nightshade. To jsem já.“

Když Jim stál, byl vysoký a teď ležel jak dlouhý, tak široký v posteli svázané rákosem, kosti volně ve svalech, svaly volně na kostech. Knihy vypůjčené z knihovny ležely neotevřené u jeho pohodlně opřené pravé ruky.

Čekal. Oči měl tmavé jako soumrak a pod očima stíny od té doby – jak říkala jeho maminka –, kdy málem umřel. Byly mu tenkrát tři roky, ale dodnes se na to pamatoval. Vlasy měl také tmavé, jako jsou kaštany na podzim, a žíly na spáncích, na čele, na krku i ty pulzující na zápěstí a na hřbetu útlých rukou měl tmavě modré. Tmavými stíny byl mramorovaný tenhle Jim Nightshade, chlapec, který s přibývajícimi léty čím dál míň mluvil a míň se usmíval.

S Jimem byla ta potíž, že se pořád díval na svět a nedokázal pohled odtrhnout. A když neodtrhne zrak za celý svůj život, ve třinácti jako by ho ten svět propíral už dvacet let.

Will Halloway – v tom byla odmalička touha dívat se kousek dál, výš nebo stranou. Takže do třinácti nashromáždil jen šest let, kdy se na něco opravdu koukal.

Jim bezpečně znal každý centimetr svého stínu, dokázal by ho vystříhnout z dehtové lepenky, svinout a vytáhnout na stožár – jako svoji korouhev.

Will občas udiveně zjistil, že ho jeho stín kamsi sleduje, ale tím to končilo.

„Jime? Ty jsi vzhůru?“

„Jo, mami.“

Dveře se rozléty a teď zavřely. Ucítil, že si matka sedla na postel.

„Prosím tě, Jime, vždyť ty máš ruce jako led. Neměl bys nechat okno dokořán. Ať nejsi nemocný.“

„Jasně.“

„Neříkej ‚jasně‘ tímhle tónem. Člověk nemá zdání, o co jde, dokud nemá tři děti a až na jedno o ně přijde.“

„Já děti mít nebudu,“ řekl Jim.

„To jsou plané řeči.“

„Já to vím. Já vím všechno.“

Na chvíli se odmlčela. „Co víš?“

„Nemá cenu dělat další lidi. Lidi umírají.“

Hlas měl klidný, tichý, téměř smutný.

„To je celé.“

„Skoro celé. Ty tu přece jsi, Jime. Kdybys nebyl, už dávno bych byla všechno vzdala.“

„Mami.“ Dlouhé ticho. „Umíš si vybavit tátův obličej? Jsem mu podobný?“

„V den, kdy odtud odejdeš, on odejde navždy.“

„Kdo prosím tě odchází?“

„Jime, vždyť i ty, když tu ležíš, hrozně rychle utíkáš. Nikdy jsem neviděla nikoho, kdo by se tak pohyboval i ve spánku. Něco mi slib, Jime. Ať půjdeš kamkoli, vrať se se spoustou dětí. Ať se vyřádí. Ať je jednou můžu rozmazlovat.“

„Nehodlám mít nikdy nic, kvůli čemu bych mohl trpět.“

„To si chceš pořídit sbírku kamenů, Jime? Kdepak, jednou to přijde, i ty musíš trpět.“

„Ne, já nebudu.“

Podíval se na ni. Na obličejí měla stopy dávných ran. Podlitiny kolem očí nikdy nezmizely.

„Budeš žít a trpět,“ pronesla do tmy. „Ale až přijde tvůj čas, řekni mi to. Dej mi sbohem. Jinak bych tě možná jít nenechala. Popadla bych tě a nepustila, to by přece bylo hrozné!“

Najednou se zvedla a šla zavřít okno.

„Proč chtějí mít kluci okna dokořán?“

„Mají horkou krev.“

„Horká krev.“ Stála tam opuštěně. „To je pozadí všeho našeho trápení. A neptej se proč.“

Dveře se zavřely.

Jim osaměl, otevřel okno a vyklonil se do absolutně bezmračné noci.

Bouřko, jsi tam? ptal se v duchu.

Ano.

Je to cítit... z dálky, od západu... pořádný nářez a žene se sem!

Na příjezdové cestě pod oknem ležel stín hromosvodu.

Jim nasál studený vzduch a rozjařeně vydechl nadšením.

Co kdybych vylezl nahoru, uvažoval v duchu, hromosvod sundal a zahodil?

A pak uvidím, co se bude dít?

Ano.

A pak uvidím, co se bude dít!

KAPITOLA 10

Krátce po půlnoci.

Šouravé kroky.

Pustou ulicí šel obchodník s hromosvody, rukou v baseballové rukavici pohupoval téměř prázdným koženým vakem a tvářil se spokojeně. Zahnul za roh a zůstal stát.

Na výkladní skříň prázdného obchodu dorážely můry, bílé a hebké jako papír, a nahlížely dovnitř.

A v té výkladní skříni – jako veliká plovoucí rakev ze skla posetého hvězdami, vytažená na dvě dřevěné kozy – ležel kus ledu od Alaska Snow Copany, odsekнутý v takové velikosti, že mohl zářit v prstenu obra.

A v tom ledu byla zalitá nejkrásnější žena na světě.

Z tváře obchodníka s hromosvody se vytratil úsměv.

Ve snovém chladu toho ledu vypadala ta žena jako někdo, koho strhla lavina, člověk spící ve sněhu už tisíc let, věčně mladý.

Byla krásná jako dnešní ráno, svěží jako zítřejší květiny a něžná jako každá dívka, když muž zavře oči a obtiskne si ji jako dokonalý medailonek na lastuře svých víček.

Obchodník s hromosvody si uvědomil, že se musí nadechnout.

Jednou, už hodně dávno, když se pohyboval mezi mramorovými památkami Říma a Florencie, viděl takovéhle ženy zachycené v mramoru místo ledu. Když se kdysi v Paříži procházel Louvrem, našel i tam takovéhle ženy, zachycené malbou v barvě léta. Kdysi, když se jako malý kluk cestou k prázdnému sedadlu plížil úžasnými zákoutími za plátnem biografu, zvedl hlavu a nahore, po celé šíři té strašidelné tmy, uviděl obličej ženy, jaký od

té chvíle už nikdy nespátřil. Tak velký a krásný, z kostí jako mléko a měsíčnou pletí, že obchodník zůstal přimrazený za jevištěm, unesený vlněním jejích rtů, mihotáním ptačích křídel jejích očí a sněžnou, mrtvolnou bledostí chvějivě vyzařující z jejích líců.

Tak se z dávných let draly na světlo obrazy, splývaly dohromady a našly novou podstatu tady v tom ledu.

Jakou má barvu vlasů? Byly plavé doběla, ale jakmile se zbaví ledu, barva se možná změní.

Jak je vysoká?

Hranol ledu jí patrně přidává nebo naopak ubírá podle toho, jak člověk přechází kolem prázdného obchodu, výkladní skříňe a mūr, které na ni potichoučku, neúnavně narážejí a zlehka ji zkoumají jemnými dotyky.

To není důležité.

To jsou maličkosti – obchodník s hromosvody se zachvěl –, ale věděl i něco opravdu pozoruhodného.

Kdyby se nějakým zázrakem v tom ledovém safíru otevřela ženina víčka a ona na něho pohlédla, věděl, jakou barvu by měly její oči.

Věděl, jakou barvu by měly její oči.

Kdyby do tohohle opuštěného nočního obchodu někdo vešel –
Kdyby natáhl ruku, teplo té ruky by... co asi?

Rozpustilo led.

Obchodník s hromosvody tam po dlouhý okamžik stál a pak náhle zavřel oči.

Vypustil zadržžený dech.

Ucítil ho na zubech, byl teplý jako léto.

Dlaní se dotkl dveří obchodu. Rozlétly se. Kolem něho vyvanul zevnitř studený arktický vzduch. Vešel dovnitř.

Dveře se zavřely.

Na výkladní skříň jako sněhové vločky dorážely bílé mūry.

KAPITOLA 11

Pak nastala půlnoc a hodiny na věži odbíjely čas do jedné hodiny, do druhé a pak do třetí brzkého rána, dunivý zvuk velikého stroje setřásal prach z odložených hraček vysoko v podkroví, odlupoval stříbrnou fólii ze starých zrcadel v ještě vyšších mansardách a oživoval sny o hodinách ve všech postýlkách, kde spaly děti.

Will cosi zaslechl.

Tiché supění lokomotivy kdesi daleko v prériích, za ní líný, plazivý pohyb vlaku.

Will se na posteli posadil.

Přes cestu se jako odraz v zrcadle posadil také Jim.

Milion kilometrů odtud začal tichounce a lkavě hrát orchestron.

Jediným pohybem se vyklonil z okna Will stejně jako Jim. Beze slova oba upřeně hleděli na rozkymácené vlnobití stromů.

Oba měli pokoj vysoko, jak má chlapecký pokoj být. Z úzkých okýnek mohli na dělostřeleckou vzdálenost střílet pohledem přes knihovnu, radnici, skladiště, kravíny, farmy až na pustou prérii!

Tam, na okraji světa, se táhla lesklá šnečí cestička železniční trati a citronový nebo třešňový semafor zuřivě vysílal signály ke hvězdám.

Tam, na ohybu země, se vyhouplo peříčko páry jako první z mraků, které ohlašovaly blížící se bouři.

Objevil se i vlak, pěkně seřazený, lokomotiva, uhlák a početné číslované vagony plné spáčů, podřimujících a snících, které následovaly za vírem jiskrných světlušek, za monotónním supěním ospalé podzimní výhně. Pekelné ohně ozařovaly žasnoucí kopce

v okolí. I při pohledu z takové dálky si šlo představit, jak muži s buvolí silou v pažích ládují černé uhlí v meteorických sprškách do otevřených pecí lokomotivy.

Ta lokomotiva!

Oba hoši zmizeli a vrátili se s dalekohledem.

„Ta lokomotiva!“

„Z doby občanské války! Od roku 1900 se takový komín nedělá.“

„I všechno ostatní, celý vlak je starý!“

„Ty vlajky! Ty klece! To jede pout!“

Napjatě poslouchali. Willovi se zpočátku zdálo, že jen slyší hvízdát vzduch ve svých nozdrách. Ale ne – byl to vlak a ve vlaku vzdychal a kvílel orchestrion.

„Zní to jako hudba v kostele!“

„Ksakru! Proč by na pouti hrála kostelní hudba?“

„Neříkej ‚ksakru‘,“ zasyčel na něho Will.

„Ksakru!“ Jim se našťavaně vyklonil ven. „Dával jsem si pozor celý den. Všichni spí, tak co – ksakru!“

Hudba se nesla kolem jejich oken. Willovi naskočila na rukou husí kůže velká jako nežity.

„To ale *je* kostelní hudba. Upravená.“

„Proboha, já jsem z toho jelen, pojď, půjdeme se podívat, jak stavějí.“

„Ve tři ráno?“

„Ve tři ráno!“

Jim z okna zmizel.

Will ho chvíli pozoroval, jak pobíhá po pokoji, strká ruce do rukávů košile a souká se do kalhot, zatímco v dálce v chomáčích jisker supí noční krajinou ten pohřební vlak, vozy s černými chocholy, klece v barvě lékořice a začouzený orchestrion, který lomozně vytlouká tři různé nábožné písně, pomíchané a ztracené. Možná už v něm ani nejsou.

„Prostě uvidíme, co se stane!“

Jim sklouzl po okapové rouře na svém domě směrem ke spícím trávníkům.

„Jime! Počkej!“
Will se rval do šatů.
„Jime, nechod' sám!“
A rozběhl se za ním.